

træde paa selve Udlægssdagen hvis Udlæget da ikke er en Tagen til brugeligt Pant. Denne Ret har Egendet formentlig ogsaa efter den bestaaende Lovgivning, da Ejeren efter Ejenbelovens almindelige Regel ikke kan give Egendet en ny Husbond. Altsaa naar Bedriften drives for Udlægshaverens Regning, maa Egendet kunne forlade Tjenesten. Det er intet nyt, men det er taget med her, fordi der i Lovgivningen trænges til en klar Regel i den Materie. Der er maaske en Højesteretsdom, som indirekte afgør Spørgsmaalet, om Egendet er pligtigt til at blive til Auktionsdagen; men der er ingen Højesteretsdom, som direkte angaar det Spørgsmaal, om Egendet er pligtigt at blive i Tjenesten fra Udlægssdagen til Auktionsdagen. Jeg har forgæves søgt derefter og ligeledes forgæves forhørt mig derom hos videnskabelige Autoriteter; jeg lagde ogsaa Mærke til, at den ærede Minister udtalte sig lidt ubestemt derom. Efter den bestaaende Lovgivning er det derfor lidt uklart, hvorledes Egendet er stillet i Tilfælde af Udlæg, men hvad der her er bestemt i Lovforslaget, er formentlig i alt væsentligt stemmende med den nuværende Lovgivnings Regler.

Den ærede Minister ønskede Konkursboer og insolvente Dødsboer medtagne. Det kunne vi gerne tilføje, og det er kun af Beskedenhed, at vi have holdt os til, hvad vi have bestemt og ikke taget dem med. Men vil den ærede Minister med sin vægtige Autoritet bidrage til, at vi kunne tage dem med, er der ingen Grund til ikke at gøre det.

Med Hensyn til Tiden mente den ærede Minister, at der var nogen Uklarhed i Lovforslaget at afhjælpe. Det tror jeg ikke, der er. Min Opfattelse af, hvad der med Hensyn til Tiden fastsættes i dette Lovforslag er, at naar efter Udlæg Bedriften gaar over til en ny Ejer, saa har Egendet Ret til — efter dette Forslag ligesom efter den bestaaende Lovgivning — at forlade Tjenesten. Hvis det forlader Tjenesten, saa har det efter den nugældende Lovgivning i alle Tilfælde den samme Ret som den, der er bortvist af sin Tjeneste i Utide, nemlig til Løn, indtil første almindelige Fardag, som indtræffer 3 Maanedre efter, samt Kostpenge for samme Tidsrum, dog ikke ud over 8 Uger, efter at Tjenesten er fratruddt; men dette Lovforslag gør i Prioritetshaverens og tidligere Ejers Interesse Indskrænkning i denne Regel ved at fastsætte, at naar Egendet vælger at gaa sin Vej — skønt det kunde blive — saa skal det ikke have Løn længere end til selve den Dag, det forlader Tjenesten. Men hvis Egendet er villigt til at

blive, hvorimod Udlægshaveren ikke vil have det, saa maa det have den Ret, som det har i Genhold til den bestaaende Lovgivning som bortvist i Utide. Endvidere er det her fastsat, at naar der gøres Udlæg, skal Egendet ikke have Løn for længere Tid tilbage end det sidst forløbne og det løbende Halvaar. Det er heller ikke mere, end den bestaaende Lovgivning tilføjer, idet det i Konkurslovens § 33, 2det Stykke f. er foreskrevet, at Egendets Krav paa Løn er privilegeret for et Aar fra den sidste Fardag for Konkursens Begyndelse at regne. Der gaar man altsaa et helt Aar tilbage. Det foreliggende Lovforslag giver altsaa ikke Egendet en større Ret, end det har efter den bestaaende Lovgivning, men tværtimod paa et vigtigt Punkt maaske endog en mindre Ret, idet det siger, at naar Egendet selv vælger at forlade sin Tjeneste, skal det kun have Løn til den Dag, da det gaar af Tjenesten. Det synes at være retfærdigt og billigt at bestemme dette samtidig med, at Lønnen sikres Egendet. Men om nogen hertilgjørende Indskrænkning kan der ikke godt være Tale. Jeg forstod heller ikke den ærede Minister saaledes, at han egentlig ønskede det. Det vil ogsaa heraf fremgaa — det skal jeg bemærke til det ærede Medlem for Aarhus Amts 4de Valgkreds, som mente, at Lovforslaget gav Egendet en særlig Beslighed til at gøre sig Fordel — at det gør det ingenlunde. Tværtimod, nu er det saaledes, at naar der gøres Udlæg, har Egendet en Beslighed til at gøre sig Fordel, idet det kan forlade Tjenesten og gøre Fordring paa et halvt Aars Løn samt 8 Ugers Kostpenge. Det kan det gøre Krav paa; men som Regel faar Egendet det ikke; thi den Mand, som man gør Udlæg hos, har som Regel ikke noget, men hvis han har noget, faar Egendet efter den nugældende Lov den Fordel af sin Husbonds Ruin, at det faar $\frac{1}{2}$ Aars Løn, som det altsaa vil have tjent uden at gøre noget Arbejde derfor. Dette vil vort Forslag netop forhindre; dette Lovforslags Bestemmelser affærrer netop Egendet fra at kunne gøre sig urimelig Fordel, saa langt er Lovforslaget fra at give Egendet særlig Beslighed dertil.

Alberti: Jeg kan ogsaa udtale min Sympati med den Hovedtante som er nedlagt i Forslaget, og som har fundet sit Udryk i dets § 1. Det glædede mig meget at høre den velvillige Maade, hvorpaa den højtærede Minister stillede sig til Sagen. Det er, som den ærede Ordfører for Forslagsstillerne bemærkede, meget hyppigt og vel det hyppigste, at det er Pengeinstitutioner, som foretage Udlæg i Landejendomme. Disse